

SECTION 9. CRIMINAL PROCEDURE AND CRIMINALISTICS

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-688-1-29>

AN INVESTIGATIVE JUDGE'S RULING AS A PROCEDURAL FORM OF CONFIRMATION OF THE ADMISSIBILITY OF INTERFERENCE WITH AN INDIVIDUAL'S RIGHTS

УХВАЛА СЛІДЧОГО СУДДІ ЯК ПРОЦЕСУАЛЬНА ФОРМА ПІДТВЕРДЖЕННЯ ДОПУСТИМОСТІ ВТРУЧАННЯ У ПРАВА ОСОБИ

Tarasiuk S. M.

*Doctor of Philosophy in Law,
Managing Partner
at Tarasiuk & Partners
Kyiv, Ukraine*

Тарасюк С. М.

*доктор філософії у галузі права,
керуючий партнер
АО «Тарасюк і Партнери»
м. Київ, Україна*

Судовий контроль на стадії досудового розслідування у сучасній кримінально-процесуальній доктрині обґрунтовано розглядається як одна з концептуально значущих і водночас дискусійно насичених проблем. Попри сформованість базових теоретичних підходів до розуміння його правової природи як інституційної гарантії забезпечення прав і свобод людини, подальший розвиток кримінального процесуального законодавства України та трансформації правозастосовної практики зумовлюють потребу у його поглибленому переосмисленні.

У цьому контексті судовий контроль традиційно інтерпретується як елемент механізму стримувань і противаг, покликаний запобігати необґрунтованому втручанням органів досудового розслідування та прокуратури у сферу основоположних прав особи. Як зазначають О. П. Кучинська, О. В. Батуєв, Ж. В. Удовенко судовий контроль є ключовим у системі гарантій прав учасників кримінального провадження [1, с. 222; 2, с. 46; 3, с. 331]. У свою чергу, В. І. Фаринник судовий контроль визначає як засіб обмеження свавілля з боку держави та її посадових осіб, а також підкреслює його стримувальний потенціал, вважаючи неприпустимим застосування будь-якого державного примусового заходу процесуального характеру поза судовим рішенням [4, с. 452].

О. І. Чучман судовий контроль характеризує як систему додаткових засобів забезпечення законності застосування заходів процесуального примусу, захисту від необґрунтованого обмеження прав і свобод, зловживання зі сторони владних учасників досудового розслідування [5, с. 98, 99].

Закцентуємо, що ефективність судового контролю визначається не лише формальною регламентацією відповідних процедур, але й якісними характеристиками їх реалізації. Йдеться, передусім, про рівень обґрунтованості судових рішень, глибину перевірки доводів сторін, ступінь процесуальної незалежності слідчого судді та реальну спроможність суду впливати на перебіг досудового розслідування в межах визначених законом повноважень.

Важливим елементом механізму судового контролю є ухвала слідчого судді, яка повинна відповідати загальним вимогам судових рішень, передбачених КПК України, а також містити спеціальні відомості, визначені законом щодо певного процесуального заходу. Як слушно зазначив Р. І. Тракало, сам факт нормативного визначення змісту таких ухвал слідчого судді вже свідчить про наявність певних гарантій забезпечення конституційних прав у межах кримінального провадження [6, с. 156].

Саме завдяки ухваленню відповідного судового рішення досягається баланс між публічними інтересами кримінального переслідування та правами людини. На сьогодні деякі науковці відстоюють позицію, що слідчий суддя в кримінальному провадженні передусім виконує функцію забезпечення приватного інтересу. Прихильники даного підходу вважають захист конституційних прав і свобод конкретного учасника провадження від можливого незаконного або необґрунтованого втручання з боку органів державної влади основним змістом діяльності слідчого судді. У межах цієї концепції судовий контроль являє собою механізм індивідуального правового захисту, спрямований на стримування процесуальних повноважень сторони обвинувачення та запобігання втручанням в приватну сферу особи [7, с. 112].

Таке розуміння функцій слідчого судді є певною мірою спрощеним і не повністю відображає сутність судового контролю. Захист прав конкретної особи в кримінальному провадженні не можна зводити виключно до реалізації приватного інтересу, оскільки він одночасно являє собою складову публічного інтересу. Слідчий суддя, здійснюючи перевірку законності і обґрунтованості втручання в права особи, водночас забезпечує дотримання вимог кримінального процесуального законодавства під час досудового розслідування та сприяє формуванню стандартів правомірності процесуальної діяльності сторони

обвинувачення. Його рішення продиктовані стандартами допустимості доказів, а отже дисциплінують сторону обвинувачення та сприяють дотриманню процесуальної форми. Зважаючи на це, діяльність слідчого судді набуває системного значення і не обмежується лише захистом індивідуального інтересу. Вона орієнтована на підтримання рівноваги між інтересами кримінального переслідування та вимогами законності, що має очевидну публічну цінність. Більш того, навіть за випадків, за яких слідчий суддя задовольняє клопотання сторони обвинувачення щодо застосування заходу примусу, він не діє всупереч приватному інтересу, а здійснює перевірку допустимості обмеження прав, урахуовуючи наявність законних підстав і суспільної необхідності в притягненні винних до відповідальності. За таких умов судове рішення водночас виконує дві функції: забезпечує право конкретної особи та сприяє реалізації публічного інтересу в законному, обґрунтованому й процесуально впорядкованому вирішенні кримінального провадження.

Ухвалюючи певне рішення, слідчий суддя має спиратися на власне внутрішнє переконання щодо наявності достатніх правових і фактичних підстав для втручання у сферу прав і свобод особи. Таке переконання формується на підставі проведення всебічного дослідження обставин та поданих матеріалів, оцінки доводів слідчого чи прокурора, а також співвіднесення їх з вимогами кримінального процесуального законодавства.

Вважаємо, що ухвала слідчого судді щодо надання дозволу на застосування заходу примусу одночасно являє собою процесуальну передумову реалізації відповідного заходу і процесуальне рішення, на підставі якого слідчий суддя підтверджує допустимість втручання у права і свободи особи. Відповідне судове рішення підтверджує, що втручання має належне доказове обґрунтування, переслідує визначену законом процесуальну мету та не виходить за межі необхідного. Саме судове рішення створює процесуальні підстави для законного виконання відповідного заходу примусу. Разом з тим відсутність ухвали слідчого судді у випадках, за яких закон вимагає її постановлення, унеможливорює застосування більшості заходів процесуального примусу, оскільки це призводить до порушення встановленої процедури. Дане порушення зумовлює відповідні правові наслідки, зокрема, визнання незаконними певних дій, недопустимість отриманих доказів та необхідність відновлення порушених прав особи.

Література:

1. Кучинська О. П. Щодо гарантій забезпечення прав учасників кримінального провадження. *Принципи права: універсальне та національне в контексті сучасних глобалізаційних і євроінтеграційних процесів* : матеріали Міжнародної наук.-практ. конф. (м. Київ, 21–22 червня 2024 р.). Київ, 2024. С. 221–222.

2. Батуєв О. В. Судовий контроль за дотриманням права власності на досудовому провадженні у кримінальному процесі : дис. ... докт. філос. Дніпро, 2025. 237 с.

3. Удовенко Ж. В. Гарантії забезпечення права особи на невтручання в її особисте і сімейне життя у кримінальному провадженні України : дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2021. 586 с.

4. Фаринник В. І. Застосування заходів забезпечення кримінального провадження: теорія та практика : монографія. Київ : Алерта, 2017. 548 с.

5. Чучман О. І. Розсуд слідчого судді у доказуванні при здійсненні судового контролю. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2022. № 56. С. 98–101.

6. Тракало Р. І. Судовий контроль за дотриманням права на повагу до приватного життя : дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2014. 224 с.

7. Бурлака О. В. Забезпечення реалізації слідчим суддею функції захисту прав, свобод та інтересів особи у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2018. 298 с.